

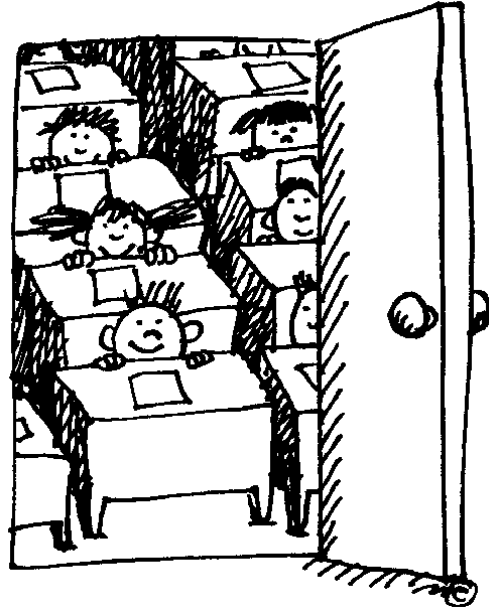
Η πόρτα του εργαστηρίου Πληροφορικής και η ανάγκη της διαθεματικότητας.

Πριν από λίγο καιρό, σ' ένα Γυμνάσιο της επαρχίας, έγινε αναβάθμιση του εργαστηρίου Πληροφορικής(από τη σχολική επιτροπή και τον σύλλογο γονέων και κηδεμόνων του σχολείου).

Δε θα μιλήσω για το εσωτερικό του εργαστηρίου. Εγώ θα πρωτοτυπήσω, θα μιλήσω για τη πόρτα του εργαστηρίου.

Η πόρτα λοιπόν, σύμφωνα με τις προδιαγραφές θα έπρεπε να είναι μεταλλική. Έτσι και έγινε, μεταλλική. Τι μέταλλο όμως; Κράμα σιδήρου φυσικά.

Ας μιλήσουμε όμως εδώ λίγο για τις ιδιότητες του σιδήρου. Όταν ο σίδηρος θερμαίνεται διαστέλλεται, όταν ο σίδηρος ψύχεται τότε συστέλλεται. Ε και τι έγινε θα μου πείτε, ανακάλυψες τον τροχό; Λοιπόν διαβάστε παρακάτω και θα καταλάβετε.

Με την πόρτα συνέβαινε ένα περίεργο γεγονός. Όποτε είχε ηλιοφάνεια κατά τη διάρκεια διδασκαλίας του μαθήματος Πληροφορικής, ένα από τα «σοβαρότερα προβλήματα» των μαθητών ήταν πως θα έκλεινε η πόρτα.

...Έτσι λοιπόν μια από τις αλκυονίδες ημέρες, στο εργαστήριο Πληροφορικής και κατά την έναρξη του μαθήματος:

- Μαρία, κλείσε την πόρτα (ήταν η πρώτη κουβέντα του καθηγητή).
- Δε μπορώ κύριε, η πόρτα δε κλείνει!(ήταν η απάντηση της Μαρίας).
- Γιατί δε κλείνει Μαρία; Την προηγούμενη ώρα (που είχε συννεφιά) η Δήμητρα την έκλεισε άνετα(αντιπαιδαγωγικό) (ήταν η απάντηση του καθηγητή).
- Μα κύριε, τι να κάνω; Δεν κλείνει!!! (απαντά νευρικά η Μαρία).

(Σηκώνεται λοιπόν απ' την καρέκλα του ο (γεροδεμένος) «κύριος» και πάει να την κλείσει. Γίνεται όμως ρεζίλι στα παιδιά διότι δε τα κατάφερε με την πρώτη! Έτσι λοιπόν την τραβά με δύναμη και η πόρτα κλείνει με δυνατό κρότο(γέλια από κάτω).

Το παραπάνω περιστατικό επαναλαμβάνεται αρκετές φορές στις αλκυονίδες μέρες.

Πόσο όμως να κρατήσουν οι αλκυονίδες; Ήρθε η συννεφιά, ήρθαν οι βροχές και όλα ήταν καλά. Όλα

κυλούσαν ομαλά. Η Μαρία έκλεινε την πόρτα και ο καθηγητής δεν έχανε το «πολύτιμο» λεπτό του.

Εψές όμως είχε λιακάδα:

- Κώστα κλείσε την πόρτα(είπε ο καθηγητής).
(Πάει λοιπόν ο Κώστας να κλείσει την πόρτα, αλλά αυτή τίποτα).
...(Επιτέλους, ο «κύριος» κατάλαβε ότι για το ότι δεν κλείνει η πόρτα δε φταίει ο έρμος ο μαθητής).
- Παιδιά ελάτε μαζί μου (αντίδραση καθηγητή).
(Τα παιδιά με βλέμμα γεμάτο αμηχανία και απορία, ακολουθούν).
(Ο «κύριος» συγκεντρώνει τα παιδιά έξω απ' τη μεταλλική είσοδο του εργαστηρίου και ζητά από έναν μαθητή να κοιτάξει την πόρτα προσεκτικά και αφού τη δει καλά καλά στη συνέχεια να την ακουμπήσει με το χέρι του).
(Ο μαθητής το κάνει).
- Η πόρτα είναι πολύ ζεστή κύριε, σχεδόν καίει! (λέει ο Δημήτρης).
- Έχετε ακούσει για τη συστολή και διαστολή των μετάλλων; (ρωτά ο καθηγητής απευθυνόμενος προς τους μαθητές)
- Ναι κύριε.(απαντά η Γιωργία). Ναι το είπε ο κύριος Γιώργος(φυσικός).
(Πετάγεται ο Γιάννης).
- Κύριε γι' αυτό δε κλείνει η πόρτα, η πόρτα είναι μεταλλική, ο ήλιος ρίχνει διαρκώς επάνω της τις ακτίνες του και αυτή θερμαίνεται. Έτσι λοιπόν αυτή διαστέλλεται, δηλαδή αυξάνεται ο όγκος της. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να μην κλείνει εύκολα!
- Φαίνεται τη μέρα που τη βάζανε θα είχε συννεφιά κύριε(είπε η Αγγελική και ξέσπασαν όλοι στα γέλια).
- Έτσι είναι Αγγελική, ήταν πράγματι βροχερός ο καιρός τη μέρα που τη βάζανε. Γι' αυτό λοιπόν και γώ θα ζητήσω από τον διευθυντή του σχολείου, να μας φέρει τον σιδερά να διορθώσει την πόρτα μια μέρα σαν και τη σημερινή, όταν ο ήλιος θα λάμπει(και ξεσπούν στα γέλια).

